

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαρῶ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμά. μετάφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου. (Συνέχεια). — Ἡ Γέφυρα τοῦ Σαντίνου, διήγημα. — Ἡ Λουομένη Χανοῦμισσα, μυθιστορία Λεῖλας Χανούμ. (Συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ:Ἐν Ἀθήναις: δρ. δ, τοῖς ἑκαταχίαις 6, τῷ ἑξαετηρικῷ 10
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτὰ 20.Δις συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' ἐυθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμεου καὶ χαρτονομισμάτων
παντὸς ἔθνους.

Διέταξες καὶ ἐδολοφόνησαν τὸν πατέρα μου· ἐγὼ δὲ ἐκδικουμαι... [Κεφάλαιον Η'].

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΩ**ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ**

Μετάφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

(Συνέχεια· ἴδε προηγουμένον φύλλον).

— Υἱέ μου, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, μετὰ
τρεμούσης φωνῆς, ἦν τόσῳ καλῶς ὑπεκρίθη,
ὥστε ὁ βασιλεὺς ἀνεσκήρτησε.

— Τί ἔχετε, δέσποινα; εἶπεν ὁ Κάρο-
λος στραφεὶς μετ' ἐνδιαφέροντος.

— Ζητῶ τὴν ἀδειαν, ἀπήντησεν ἡ Αἰ-
κατερίνα, νὰ ἀποσυρθῶ εἰς ἓν τῶν φρου-
ρίων σου· ἀδιάφορον εἰς ποῖον, ἀρκεῖ νὰ
ἦναι μακρὰν, πολὺ μακρὰν τῶν Παρισίων.

— Καὶ διατί; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς

ρόν βλέμμα του, ὅπερ ἔν τισι περιστάσεσι
καθίστατο διαπεραστικώτατον.

— Διότι καθ' ἐκάστην ὑφίσταμαι καὶ
νέας προσβολὰς ὑπὸ τῶν διαμαρτυρομένων,
διότι σήμερον ἔτι ἤκουσα αὐτοὺς νὰ σὲ
ἀπειλῶσιν ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ Λουβροῦ σου,
καὶ δὲν θέλω νὰ παρίσταμαι πλέον εἰς
τοιαῦτα θεάματα.

— Ἀλλ' ἐπὶ τέλους, μήτέρ μου, εἶπεν
ὁ Κάρολος, μετὰ τόνου πλήρη πεποίθησιν
δεικνύοντος, ἠθέλησαν νὰ φονεύσωσι τὸν ναύ-
αρχόν των, ἄτιμος δὲ φονεὺς ἐδολοφόνησε
πρὶν τὸν ἀνδρεῖον Δεμουῦ των. Οἱ πτω-
χοὶ ἔχουσι δίκαιον! Καὶ ὅμως δικαιο-
σύνη τις εἶναι ἀναγκασία ἐν τῷ Κράτει.

κατερίνα, ἡ δικαιοσύνη δὲν θὰ τοῖς λείψῃ,
διότι ἂν σὺ τοῖς ἀρνηθῇς αὐτήν, θὰ τὴν
ἐκτελέσωσι μόνον καθὼς εἰξεύρουσι, σή-
μερον κατὰ τοῦ δουκὸς τῆς Γκιζης, αὐριον
κατ' ἐμοῦ... βραδύτερον δὲ καὶ κατὰ σοῦ
τοῦ ἰδίου.

— ὦ, δέσποινα, εἶπε Κάρολος ὁ Θ'—
καὶ ἡ φωνή του ἐδείκνυε μικράν τινα δυσ-
πιτίαν. Πιστεύετε;

— Ἀ! υἱέ μου, ἐπανάλαβεν ἡ Αἰκα-
τερίνα παρασυρομένη ὑπὸ τῆς βιαστότητος
τῶν σκέψεων της. Ἀγνοεῖς ὅτι δὲν πρό-
κειται πλέον περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Φραγ-
κίσκου τῆς Γκιζης, ἡ περὶ τοῦ θανάτου
τοῦ ναυάρχου, περὶ τῆς τῶν διαμαρτυρο-

ἀλλ' ἀπλῶς καὶ μόνον περὶ τῆς ἀντικαταστάσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἑρρίκου Β' διὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀντωνίου τῶν Βουρβόνων;

— Ἀφετε αὐτά, μῆτέρ μου. Ἴδου ἐπαυσιπύπτως εἰς τὰς συνήθεις ὑπερβολὰς σας! εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Καὶ ποία εἶναι ἡ γνώμη σου, υἱέ μου;

— Νὰ περιμείνωμεν μῆτέρ μου, νὰ περιμείνωμεν. Ὅλη ἡ ἀνθρωπίνη σύνεσις ἐμπεριέχεται εἰς αὐτὴν τὴν λέξιν. Ὁ μέγιστος, ὁ ἰσχυρώτερος, ὁ ἐπιδεικνύμενος, εἶναι ὁ γινώσκων νὰ περιμένῃ.

— Περιμένε λοιπόν· ἀλλ' ἐγὼ δὲν θὰ περιμένω.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα ἡ Αἰκατερίνα ὑπέκλιθη καὶ βαδίσασα πρὸς τὴν θύραν ἠνέφξεν αὐτὴν ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς τὰ δώματά της.

Κάρολος ὁ Θ' τὴν ἀνεχάρισε.

— Ἐπὶ τέλους, τί πρέπει νὰ πράξωμεν, μῆτέρ μου; Διότι, θέλω νὰ ἦμαι δίκαιος πρὸ πάντων, καὶ ἕκαστος νὰ ἦναι εὐχαριστημένος ἀπὸ ἐμέ.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐπανήλθε πλησίον του.

— Ἐλθετε, κύριε κόμη, εἶπε πρὸς τὸν Ταβάννην, ὅστις ἴστατο μακρὰν θωπεύων τὴν κίσσαν, ἔλθετε καὶ εἰπέτε εἰς τὸν βασιλέα τί κατὰ τὴν γνώμην σας πρέπει νὰ πράξῃ.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μοὶ τὸ ἐπιτρέπει; ἥρωτησεν ὁ κόμης.

— Εἰπέτε, Ταβάννη, εἰπέτε.

— Τί πράττει ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης εἰς τὸ κυνήγιον, ὅταν ὁ ἀγριόχοιρος ὀρμᾷ κατ' αὐτῆς;

— Εἰς τὴν πίστιν μου, κύριε, περιμένω αὐτὸν εὐσταθῶς, καὶ διαπερῶ τὸν λάρυγγά του διὰ τοῦ κοντοῦ μου.

— Μόνον ὅπως ἐμποδίζετε αὐτὸν ἀπὸ τοῦ νὰ σᾶς βλάψῃ; προσέθετο ἡ Αἰκατερίνα.

— Καὶ ὅπως διασκεδάσω, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ἐκπέμψας στεναγμὸν δεικνύοντα ὅτι ὤθει τὸ θάρος ἄχρι θηριωδίας. Ἀλλά, δὲν θὰ διασκεδάσω φονεύων τοὺς ὑπηκόους μου, διότι εἰς τὸ κάτω τῆς γραφῆς καὶ οἱ Οὐγονόττοι εἶναι ἐπίσης καὶ οἱ καθολικοὶ ὑπηκοοὶ μου.

— Τότε, Μεγαλειότατε, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, οἱ Οὐγονόττοι ὑπηκοοὶ σου θὰ πράξουν ὅτι καὶ ὁ ἀγριόχοιρος, ὅταν δὲν βυθίσωσι τὸν κοντὸν εἰς τὸν λάρυγγά του. Θὰ κατασυντρίψωσι τὸν θρόνον.

— Μπᾶ! καὶ πιστεύετε τοῦτο, δέσποινα; εἶπεν ὁ βασιλεὺς δι' ὕφους δεικνύοντος ὅτι δὲν παρεῖχε μεγάλην πίστιν εἰς τὰς προρρήσεις τῆς μητρός του.

— Ἀλλά, δὲν εἶδετε σήμερον τὸν κύριον Δεμουὺ καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ;

— Ναί· ταύτην τὴν στιγμήν τοὺς ἀφῆσα· ἀλλ' οὐδὲν ἀδικὸν ἐζήτησε παρ' ἐμοῦ. Μοὶ ἐζήτησε τὸν θάνατον τοῦ φονέως τοῦ πατρός του καὶ δολοφόνου τοῦ ναυάρχου. Καὶ τί! μὴ δὲν ἐτιμωρήσαμεν τὸν Μονμορανσύ διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός μου καὶ συζύγου σας, καὶ τοὶ ἐξ ἀπλῆς συμπτώσεως προσελθόντα;

— Ἐχει καλῶς, βασιλεῦ, εἶπεν ἡ Αἰ-

κατερίνα δυσχερῶς. Ἀς μὴ ὁμιλήσωμεν πλέον περὶ τούτου. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης εἶναι ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ, ὅστις παρέχει αὐτῇ τὴν δύναμιν, τὴν σύνεσιν καὶ τὴν πεποίθησιν. Ἀλλ' ἐγὼ, πτωχὴ γυνή, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἐγκαταλείπει, ἀναμφιβόλως, ἕνεκα τῶν ἀμαρτιῶν μου, φοβοῦμαι καὶ ὑποχωρῶ.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα, ἡ Αἰκατερίνα ἔχαιρέτισε τὸ δεύτερον καὶ ἐξῆλθε, νεύσασα εἰς τὸν δοῦκα τῆς Γκιζης, ὅστις ἐν τούτοις εἶχεν εἰσέλθει, νὰ μείνῃ ἀντ' αὐτῆς ὅπως καὶ τελευταίαν ποιήσῃ ἀπόπειραν.

Κάρολος ὁ Θ' ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματος τὴν μητέρα του, ἀπερχομένην, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην δὲν τὴν ἀνεκάλεσεν. Εἶτα ἤρξατο θωπεύων τοὺς κύνάς του, καὶ συρίζων τὸ θηρευτικὸν ἄσμά του.

Αἰφνης διεκόπη.

— Ἡ μήτηρ μου εἶναι πράγματι βασιλικὸν πνεῦμα, εἶπε. Τῇ ἀληθείᾳ, περὶ οὐδενὸς ἀμφιβάλλει. Πηγαίνετε λοιπὸν ἐκ προμελέτης, φονεύσατε δωδεκάδας τινὰς Οὐγονόττων, διότι ἦλθον νὰ μᾶς ζητήσωσι δικαιοσύνην! Ἀλλ' εἰς τὸ ὕστερον, δὲν εἶναι δικαίωμά των;

— Δωδεκάδας τινὰς! ἐψιθύρισε ὁ δοῦξ τῆς Γκιζης.

— Ἀ! ἐδῶ εἴσθε, κύριε! εἶπεν ὁ βασιλεὺς προσποιηθεὶς ὅτι μόλις τότε τὸν εἶδε. Ναί, δωδεκάδας τινὰς. Ὁραία ἐκπτώσις! Ἀ! ἂν τις ἤρχετο νὰ μοὶ εἴπῃ: Βασιλεῦ, θὰ ἀπαλλαγῇτε συγχρόνως πάντων τῶν ἐχθρῶν σας, αὐριον δὲ οὐδεὶς αὐτῶν θὰ μένῃ ὅπως σᾶς ἐλέγξῃ διὰ τὸν θάνατον τῶν ἄλλων... ᾶ! τότε, δὲν λέγω...

— Καὶ λοιπὸν, βασιλεῦ;

— Ταβάννη, διέκοψεν εἰπὼν ὁ βασιλεὺς, κουράζετε τὴν Μαργώ. Θέσατέ την πάλιν ἐπὶ τῆς δοκίδος. Ἐπειδὴ φέρει τὸ ὄνομα τῆς ἀδελφῆς μου τῆς βασιλίσσης τῆς Ναβάρρας, δὲν εἶναι τοῦτο λόγος ὅπως ὅλος ὁ κόσμος τὴν θωπεύῃ.

Ὁ Ταβάννης ἔθετο τὴν κίσσαν ἐπὶ τῆς δοκίδος της, καὶ ἤρξατο σύρων τὰ ὦτα ἐνὸς τῶν κυνῶν.

— Ἀλλά, βασιλεῦ, ἐπανελάθεν ὁ δοῦξ τῆς Γκιζης, ἂν ἔλεγον εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα: Βασιλεῦ, ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θὰ ἦναι αὐριον τὴν πρώτην ἀπηλλαγμένην πάντων τῶν ἐχθρῶν της;

— Καὶ τῇ μεσολαβήσει τίνος ἀγίου θὰ ἐγίνετο τὸ θαῦμα τοῦτο;

— Βασιλεῦ, σήμερον ἔχομεν 24 Αὐγούστου, ὅθεν τῇ μεσολαβήσει τοῦ ἀγίου Βαρθολομαίου.

— Λαμπρός, τῇ ἀληθείᾳ, ἄγιος, ὅστις ἄφησε νὰ τὸν ἐκδώσωσι ζῶντα! εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον! Ὅσῳ περισσότερον ὑπέφερε, τόσῳ περισσότερον θὰ μνησικακῇ ὕστερον κατὰ τῶν δημίων του.

— Καὶ εἴσθε σεῖς, ἐξάδελφέ μου, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, εἴσθε σεῖς ὅστις διὰ τῆς κομψῆς μικρᾶς σπαθῆς σας, τῆς χρυσῆς τὴν λαβὴν ἐχούσης, θὰ φονεύσητε μέχρι τῆς αὐριον δεκακισχιλίου Οὐγονόττους; Ἀ! εἰς τὴν πίστιν μου εἴσθε ἀστεῖος, κύριε Γκιζης!

Καὶ ὁ βασιλεὺς ἐξερράγη εἰς γέλωτα, ἀλλὰ τόσῳ βεβιασμένον, ὥστε ἡ ἡχὴ τῆς αἰθούσης ἐπανελάθεν αὐτὸν πενθίμως.

— Βασιλεῦ, μίαν καὶ μόνην λέξιν ἔτι, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ δοῦξ, φρίσσων ἀκουσίως εἰς τὸν ἦχον τοῦ γέλωτος ἐκείνου, ὅστις οὐδὲν εἶχε τὸ ἀνθρώπινον. Ἐν νεῦμα μόνον, καὶ πάντα εἶναι ἔτοιμα. Ἐχω τοὺς ἑλβετοὺς· ἔχω χιλίους ἑκατὸν εὐπατρίδας· ἔχω τοὺς ἐλαφροὺς ἱππεῖς· ἔχω τοὺς πολίτας. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἔχει τοὺς σωματοφύλακας της, τοὺς φίλους της, τὴν καθολικὴν ἀριστοκρατίαν της... Εἴμεθα εἰκοσὶν ἐναντίον ἐνός.

— Καὶ λοιπὸν, ἀφοῦ ἦσθε τόσῳ ἰσχυρός, ἐξάδελφέ μου, τί διαβόλον ἔρρεσθε καὶ μὲ ζυλίζετε μὲ αὐτά; Ἐνεργήσατε, ἀνεῖ μοῦ. Ἐνεργήσατε!...

Καὶ ὁ βασιλεὺς ἐστράφη πρὸς τοὺς κύνάς του.

Τότε τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας ἀνυψώθη καὶ ἐπανεφάνη ἡ Αἰκατερίνα.

— Ἐχει καλῶς, εἶπε πρὸς τὸν δοῦκα. Ἐπιμείνατε καὶ θὰ ἐνδώσῃ.

Καὶ τὸ παραπέτασμα ἐπανεπέσεν ἀπὸ κρύψαν τὴν Αἰκατερίναν, χωρὶς Κάρολος ὁ Θ' νὰ ἴδῃ αὐτὴν, ἢ νὰ δείξῃ ὅτι τὴν εἶδεν.

— Ἀλλά, εἶπεν ὁ δοῦξ, πρέπει νὰ εἰξεύρω ἂν, ἐνεργῶν ὡς ἐπιθυμῶ, εὐαρεστῶ εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα.

— Τῇ ἀληθείᾳ, ἐξάδελφέ μου Ἑρρίκε, θέτετε τὴν μάχαιραν εἰς τὸν λαϊμόν μου. Ἀλλά, εἰς τὴν πίστιν μου θὰ ἀνθέξω. Δὲν εἶμαι λοιπὸν ὁ βασιλεὺς;

— Ὁχι, ἀκόμη, Μεγαλειότατε. Ἄν θέλετε ὅμως θὰ ἦσθε αὐριον.

— Ἀ! λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν Κάρολος ὁ Θ', θὰ φονεύσωσι καὶ τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας, καὶ τὸν πρίγκηπα τοῦ Κονδέ... ἐν τῷ Λούβρῳ μου!... ᾶ!

Ἐπειτα διὰ φωνῆς σχεδὸν ἀνεπαίσθητου προσέθετο·

— Ἐκτός... δὲν λέγω ὅχι.

— Βασιλεῦ, ἀνέκραξεν ὁ δοῦξ, ταύτην τὴν νύκτα ἐξέρχονται ὅπως διασκεδάσωσι μετὰ τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλανσῶν, τοῦ ἀδελφοῦ σας.

— Ταβάννη, εἶπεν ὁ βασιλεὺς μετὰ θαυμασίας προσποιητῆς ἀνυπομονησίας, δὲν βλέπετε ὅτι βασανίζετε τὸν σκυλὸν μου! Ἐδῶ, Ἀκταίων, ἐδῶ!

Καὶ Κάρολος ὁ Θ' ἐξῆλθε χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ ἀκούσῃ περισσότερα, καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὸν κοιτῶνά του, καταλιπὼν τὸν Ταβάννην καὶ τὸν δοῦκα τῆς Γκιζης ἀμφιβέλλοντας ἐπίσης ὡς πρὶν.

Ἐν τούτοις, ἄλλου εἶδους σκηνὴ διεδραματίζετο παρὰ τῇ Αἰκατερίνῃ, ἥτις ἀφοῦ συνεβούλευσε τὸν Γκιζης ὅπως ἐπιμείνῃ, εἶχεν ἐπανελθεῖ εἰς τὰ δώματά της ὅπου εὖρε συνηγμένα τὰ συνήθη εἰς τὴν κατὰ κλίσην αὐτῆς παριστάμενα πρόσωπα.

Ἐπιστρέψασα ἡ Αἰκατερίνα εἶχε τὸ πρόσωπον τόσῳ φαιδρὸν, ὅσῳ κατηφὲς εἶχεν αὐτὸ ἀναχωρήσασα. Βαθυμυδὸν ἀπέλυσε προσηνέστατα τοὺς τε ἀκολούθους αὐτῆς καὶ τοὺς αὐλικούς. Δὲν ἀπέμεινε δὲ παρ' αὐτῇ ἄλλος, πλὴν τῆς Μαργαρί-

τας, ἥτις κατημένη ἐπὶ τινος κιβωτίου παρὰ τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον ἔβλεπε τὸν οὐρανὸν βεθυθισμένη εἰς τὰς σκέψεις της.

Δις ἢ τρεῖς εὐρεθεῖσα μόνη μετὰ τῆς θυγατρὸς της, ἡ βασιλομήτωρ ἀπεπειράθη νὰ λαλήσῃ, ἀλλὰ πένθιμός τις σκέψις ἐκαστοτε ἀπόθησεν εἰς τὰ βάθη τοῦ στήθους της τοὺς ἐτοιμοὺς νὰ ἐξέλθωσι τῶν χειλέων της λόγους.

Αἰφνης, τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας ἀνυψώθη καὶ ὁ Ἑρρίκος τῆς Ναβάρρας εἰσῆλθεν.

Ἡ ἐπὶ τοῦ θρόνου κατακεκλιμένη μικρὰ κύων ἔδραμεν πρὸς αὐτόν, δι' ἐνὸς ἄλματος.

— Σεῖς ἐδῶ, τέκνον μου, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα ἀνασκιρτήσασα. Τί! δειπνεῖτε ἐν τῷ Λούβρῳ;

— Οὐχί, δέσποινα, ἀπήντησεν ὁ Ἑρρίκος. Ταύτην τὴν νύκτα θὰ διατρέξωμεν τὴν πόλιν μετὰ τῶν κυρίων Ἀλανσὼν καὶ Κονδέ. Ἦλπιζον ὅτι θὰ τοὺς εὕρισκον ἐδῶ περιποιουμένους ὕμης.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐμειδίασε.

— Πηγαίνετε, κύριοι, πηγαίνετε, εἶπεν... Οἱ ἄνδρες εἶναι εὐτυχεῖς δυνάμενοι νὰ τρέχωσιν οὕτω... Δὲν συμφωνεῖς, κόρη μου;

— Εἶναι ἀληθές, ἀπήντησεν ἡ Μαργαρίτα. Πόσον ὠραῖον καὶ γλυκὺ πρᾶγμα εἶναι ἡ ἐλευθερία!

— Τοῦτο σημαίνει, δέσποινα, ὅτι ἐγὼ περιορίζω τὴν ὑμετέραν; εἶπεν ὁ Ἑρρίκος προσκλίνας ἐνώπιον τῆς συζύγου του.

— Οὐχί, δέσποτα. Ὡς ἐκ τούτου δὲν λυποῦμαι ἐμαυτήν, ἀλλὰ τὰς γυναῖκας ἐν γένει.

— Θὰ μεταβῇτε εἰς τοῦ ναυάρχου, υἱέ μου; εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα.

— Ἰσως.

— Ὅχι, πηγαίνετε. Τοῦτο θὰ ἦναι κάλλιστον παράδειγμα. Αὐρίον δέ, φέρετέ μοι εἰδήσεις του.

— Θὰ ὑπάγω, δέσποινα, ἀφοῦ ἐπιδοκιμάζετε τὸ διάθημα τοῦτο.

— Ἐγώ, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, ἐγὼ οὐδὲν ἐπιδοκιμάζω... ἀλλὰ ποῖος εἶναι;... Ἀποπέμψατέ τον, ἀποπέμψατέ τον.

Ὁ Ἑρρίκος ἐποίησεν ἐν βῆμα πρὸς τὴν θύραν ὅπως ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν τῆς Αἰκατερίνας, ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν τὸ παραπέτασμα ἀνυψώθη καὶ ἡ δέσποινα τῆς Σώβης ἔδειξε τὴν ξανθὴν αὐτῆς κεφαλὴν.

— Δέσποινα, εἶπεν, εἶναι ὁ Ρενέ, ὁ μυρεψὸς ὃν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης διέταξε νὰ προσκαλέσῃ.

— Ἡ Αἰκατερίνα ἔρριψε βλέμμα ταχὺ ὡς ἀστραπὴ ἐπὶ τοῦ Ἑρρίκου τῆς Ναβάρρας.

Ὁ νεαρὸς πρίγκηψ ἠρυθρίασεν ἐλαφρῶς, καὶ σχεδὸν ἀμέσως ὠχρίασε φρικῶδως. Καὶ πράγματι, ἤκουσεν ἀναγγελλόμενον τὸ ὄνομα τοῦ δολοφόνου τῆς μητρὸς του. Ἡσθάνθη ὅτι τὸ πρόσωπόν του προέδιδε τὴν συγκίνησίν του, καὶ πορευθεὶς ἐστηρίχθη ἀπὸ τοῦ διαφράγματος τοῦ παραθύρου.

Ἡ μικρὰ κύων ὠλόλυξεν.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν δύο νέα πρόσωπα εἰσῆλθον, τὸ μὲν ἀναγγελλέν, τὸ δὲ μὴ ἔχον ἀνάγκην ἀναγγελλίαις.

Τὸ πρῶτον ἦτο Ρενέ ὁ μυρεψός, ὅστις πλησιασὰς τὴν Αἰκατερίναν μεθ' ὅλου τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῶν ὑποκλίσεων τῶν Φλωρεντινῶν ὑπηρετῶν, ἠνέφξε τὴν ἡν ἔφερε πυξίδα, ἥς πάντα τὰ χωρίσματα ἐφάνησαν πλήρη κόνεων καὶ φιαλιδίων.

Τὸ δεύτερον ἦτο ἡ δέσποινα τῆς Λορραίνης, πρωτότοκος τῆς Μαργαρίτας ἀδελφῆ. Αὕτη εἰσῆλθε δι' ἀποκρύφου μικρὰς θύρας, ἥτις ἔφερεν εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ βασιλέως. Κάτωχρος δὲ καὶ τρέμουσα σύσσωμος, ἤλπιζεν ὅτι θὰ ἔμεινε ἀπαρτήρητος ὑπὸ τῆς Αἰκατερίνας, ἥτις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐξήταζε μετὰ τῆς δέσποινης τῆς Σώβης τὸ περιχόμενον τῆς ὑπὸ τοῦ Ρενέ κομισθείσης αὐτῇ πυξίδος, ὅθεν πορευθεῖσα ἐκάθησε παρὰ τῇ Μαργαρίτᾳ, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας ἵστατο ὄρθιος τὴν χεῖρα ἔχων ἐπὶ τοῦ μετώπου, ὡς ἄνθρωπος προσπαθὼν νὰ συνέλθῃ ἐκ σκοτοδίνης.

Κατ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν στιγμήν ἡ Αἰκατερίνα ἐστράφη.

— Κόρη μου, εἶπε πρὸς τὴν Μαργαρίταν, δύνασαι νὰ ἀποσυρθῇς εἰς τὸν κοιτῶνά σου. Σεῖς δέ, υἱέ μου, δύνασθε νὰ ἐξέλθῃτε ὅπως διασκεδάσῃτε εἰς τὴν πόλιν.

Ἡ Μαργαρίτα ἠγέρθη, ὁ Ἑρρίκος ἐστράφη κατὰ τὸ ἥμισυ.

Ἡ δέσποινα τῆς Λορραίνης, δραχμμένη τῆς χειρὸς τῆς Μαργαρίτας, εἶπεν αὐτῇ χαμηλοφῶνως καὶ μετὰ καταπληκτικῆς εὐστροφίας:

— Ἀδελφῆ μου, ἐν ὀνόματι τοῦ δουκὸς τῆς Γκιζης, ὅστις σὲ σώζει, ὡς τὸν ἔσωσας, μὴ ἐξέλθῃς ἐντεῦθεν, μὴ μεταβῇς εἰς τὸν κοιτῶνά σου.

— Ἐ! τί λέγεις αὐτοῦ. Κλαυδία; εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα στραφεῖσα.

— Τίποτε, μῆτέρ μου.

— Ὡμίλησας σιγὰ εἰς τὴν Μαργαρίταν.

— Ὅπως ἐπευχθῶ αὐτῇ τὴν καλὴν νύκτα μόνον, δέσποινα, καὶ τῇ εἴπω χίλια πράγματα καὶ μέρους τῆς δουκίσσης τοῦ Νεβέρ.

— Καὶ ποῦ εἶναι αὕτη ἡ ὠραία δούκισσα;

— Εἰς τοῦ γυναικιδέλου της, τοῦ δουκὸς τῆς Γκιζης.

— Ἡ Αἰκατερίνα παρετήρησε τὰς δύο γυναῖκας δι' ὑπόπτου βλέμματος, καὶ συσπάσασα τὰς ὀφρὺς,

— Ἐλθὲ ἐδῶ, Κλαυδία!, εἶπεν.

Ἡ Κλαυδία ὑπήκουσε, καὶ ἡ Αἰκατερίνα ἔλαβε τὴν χεῖρά της.

— Τί εἶπες αὐτῇ, ἀδίακριτε; ἐψιθύρισε σφιγξάσα τόσῳ ἰσχυρῶς τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς της, ὥστε τὴν ἔκαμε σχεδὸν νὰ φωνάξῃ.

— Δέσποινα, εἶπε πρὸς τὴν σύζυγον αὐτοῦ ὁ Ἑρρίκος, ὅστις οὐδὲν εἶχεν ἀπολέσει τῶν μεταξὺ βασιλομήτορος, Κλαυδίας καὶ Μαργαρίτας ἀνταλλαγόντων, δέσποινα, θὰ μοι κάμῃτε τὴν τιμὴν νὰ μοι ἐπιτρέψετε ὅπως ἀσπασθῶ τὴν χεῖρά σας;

Ἡ Μαργαρίτα ἔτεινεν αὐτῇ τὴν χεῖρά της· ἀλλ' ἡ χεὶρ ἐκείνη ἔτρεμε.

— Τί σὰς εἶπεν; ἐψιθύρισεν ὁ Ἑρρίκος

κύψας ὅπως φέρῃ τὰ χεῖλη εἰς τὴν τεινομένην αὐτῷ χεῖρα.

— Νὰ μὴν ἐξέλθω. Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴν ἐξέλθετε καὶ ὑμεῖς.

Ἦτο ἀστραπὴ· ἀλλ' εἰς τὸ φῶς τῆς ἀστραπῆς ταύτης, δι' ὅσῳ ἀκαριαία καὶ ἂν ὑπῆρξεν, ὁ Ἑρρίκος ἐμάντευσεν ὁλόκληρον συνωμοσίαν.

— Δὲν εἶναι τοῦτο μόνον, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα. Ἰδοὺ καὶ μία ἐπιστολή, ἣν ἔφερε προδηγκιανὸς τις εὐπατρίδης.

— Ὁ κύριος Δελαμόλ;

— Ναί.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, καὶ λαβὼν τὴν ἐπιστολὴν ἔκρυψεν αὐτὴν εἰς τὸν ὑπενδύτην του. Διελθὼν δὲ ἔμπροσθεν τῆς τετραγμένης συζύγου του, ἐπλησίασε τὸν Φλωρεντινὸν καὶ θεῖς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του, τῷ εἶπε:

— Καὶ λοιπόν, κύρ Ρενέ, πῶς πηγαίνουν αἱ ἐμπορικαὶ ἐργασίαι;

— Ἀρκετὰ καλὰ, δέσποτα· ἀρκετὰ καλὰ, εἶπεν ὁ δηλητηριαστής, μειδιῶν τὸ ἄπιστον αὐτοῦ μειδιάμα.

— Τὸ πιστεύω, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Ὅταν εἶναι τις, ὡς ὑμεῖς, ὁ προμηθευτὴς πασῶν τῶν ἐστεμμένων κεφαλῶν τῆς τε Γαλλίας καὶ τῆς ἁλλοδαπῆς.

— Πλὴν τῆς τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας, ἀπήντησεν ἀναιδῶς ὁ Φλωρεντινός.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ἔχετε δικαίον. Καὶ ὅμως ἡ πτωχή μου μήτηρ, ἥτις ἦτο παλαιὰ τις σας, σὰς ἐσύστησεν εἰς ἐμὲ ἀποθνήσκουσα, κύρ Ρενέ! Ἐλθετε, λοιπόν, αὐρίον ἢ μεθαύριον παρ' ἐμοὶ καὶ φέρετέ μοι τὰ καλλιτέρά σας μῦρα.

— Καὶ θὰ τύχῃ καλῆς ἀμοιβῆς, εἶπε μειδιῶσα ἡ Αἰκατερίνα, διότι λέγουσιν...

— Ὅτι ἔχω λιπτόν τὸ βαλάντιον... εἶπεν ὁ Ἑρρίκος γελῶν· ἀλλὰ, τίς σὰς εἶπε τοῦτο, μῆτέρ μου; μῆπως ἡ Μαργώ;

— Ὅχι, υἱέ μου, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα· ἡ δέσποινα τῆς Σώβης.

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν, ἡ δούκισσα τῆς Λορραίνης, ἥτις μεθ' ὅσας καὶ ἂν κατέβηκε προσπαθείας δὲν ἠδύνατο νὰ κρατηθῇ, ἐξερράγη εἰς λυγμούς.

— Ὁ Ἑρρίκος οὐδὲ κἂν ἐστράφη.

— Ἀδελφῆ μου, ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρίτα ὀρμήσασα πρὸς τὴν δούκισσαν, τί ἔχεις;

— Οὐδὲν, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, τεθεῖσα μεταξὺ τῶν δύο νεανίδων. Οὐδὲν. Ἐχει τὸν νευρικὸν πυρετόν, τὸν ὅποιον ὁ Μαζιλλης τῇ ἐσύστησε νὰ θεραπεύῃ δι' ἀρωματικῶν.

Καὶ ἀρπάσασα τὸν βραχίονα τῆς πρωτοτόκου θυγατρὸς της, ἔσφιγγεν αὐτὸν μετὰ μεζονος ἰσχύος ἢ πρίν. Εἶτα στραφεῖσα πρὸς τὴν Μαργαρίταν, εἶπεν αὐτῇ.

— Ἐ!, Μαργώ, δὲν ἤκουσες ὅτι σοῦ εἶπον νὰ ἀποσυρθῇς εἰς τὸν κοιτῶνά σου; Ἄν δὲν ἀρκεῖ τοῦτο, σοῦ τὸ διατάττω.

— Συγχωρήσατέ με, δέσποινα, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, τρέμουσα καὶ κάτωχρος. Εὐχομαι εἰς τὴν Ὑμετέρα Μεγαλειότητα, καλὴν νύκτα.

— Καὶ ἐλπίζω ὅτι ἡ εὐχή σου θὰ εἰσα-

κουσθή. Καλήν νύκτα, καλήν νύκτα.
Ἡ Μαργαρίτα ἀπεσύρθη κλονιζομένη
καὶ ζητοῦσα ματαίως νὰ συναντήσῃ βλέμ-
μα τι τοῦ συζύγου της, ὅστις οὐδὲ κἄν
ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος της.

Ἐπῆλθον στιγμαὶ τινες σιγῆς, καθ' ἃς
ἡ Αἰκατερίνα ἔμενε ἔχουσα προσηλωμένα
τὰ βλέμματα ἐπὶ τῆς δουκίσσης τῆς Λορ-
ραίνης, ἥτις καὶ αὐτὴ ἄφρονος ἔβλεπε τὴν
μητέρα της συνεφυγμέναν ἔχουσα τὰς
χεῖρας.

Ὁ Ἑρρίκος εἶχε πρὸς αὐτὰς ἐστραμ-
μένα τὰ νῶτα, ἀλλ' ἔβλεπε τὴν σκηνὴν
ἐν τινι κατόπτρῳ, καίτοι προσποιούμενος
ὅτι ἐκτένιζε τὸν μύστικα ἀλείφων αὐτὸν
διὰ μύρου, ὅπερ εἶχε τῷ δώσει ὁ Ῥενέ.

— Καὶ σεῖς, Ἑρρίκε, εἶπεν ἡ Αἰκατε-
ρίνα, δὲν θὰ ἐξέλθετε;

— Ἀ! ναί! εἶπεν ὁ βασιλεὺς τῆς Να-
βάρρας. Εἰς τὴν πίστιν μου, ἐλησμόνουν
ὅτι ὁ δούξ τοῦ Ἀλκωνῶν καὶ ὁ πρίγκηψ
τοῦ Κονδὲ μὲ περιμένουσι. Ἀλλ' εἶναι τὰ
θαυμάσια ταῦτα μῦρα, τὰ ὅποια μὲ μεθύ-
σκουσι καὶ μὲ κάμνουν, πιστεύω, ν' ἀπο-
λέσω τὴν μνήμην. Καλήν ἐντάμωσιν, δέ-
σποινα!

— Καλήν ἐντάμωσιν! Αὐριον περιμένω
νὰ μοῦ φέρητε εἰδήσεις περὶ τοῦ ναυάρχου.
Θὰ μοῦ φέρητε;

— Δὲν θὰ λείψω... Ἐ! Φοίβη! τί
τρέχει;

— Φοίβη! εἶπεν ἡ βασιλομήτωρ μετὰ
ἀνυπομονησίας.

— Καλέσατε αὐτήν, δέσποινα! εἶπεν ὁ
Βεαρνός, διότι δὲν μὲ ἀφίνει νὰ φύγω.

Ἡ βασιλομήτωρ ἐγερεθείσα ἐκράτησε
τὴν μικρὰν κύναν ἐκ τοῦ περιλαίμιου, ἐνῶ
ὁ Ἑρρίκος ἀνεχώρει τὴν ὄψιν ἔχων γαλή-
νιον καὶ μειδιῶσιν, ὡς ἂν μὴ συνηθά-
νετο ἐνδομύχως ὅτι διέτρεχε κίνδυνον θα-
νάτου.

Ὁπισθὲν του ὤρμησεν ὅπως τὸν φθάσῃ
ἡ μικρὰ κύων, ἣν ἡ Αἰκατερίνα τῶν Με-
δίκων εἶχεν ἀφῆσαι ἐλευθέραν. Ἀλλ' εὐ-
ρουσα τὴν θύραν κεκλεισμένην, δὲν ἠδύ-
νηθη νὰ πράξῃ ἄλλο ἢ νὰ χάσῃ τὸ ρύγχος
αὐτῆς ὑπὸ τὸ παραπέτασμα, ἐκπέμπουσα
πένθιμον καὶ παρατεταμένον ὀλολυγμὸν.

— Τώρα, Καρλόττα, εἶπεν ἡ Αἰκατε-
ρίνα πρὸς τὴν δέσποινα τῆς Σώβης, προσ-
κάλεσον τὸν Γκιζης καὶ τὸν Ταβάννην,
οἵτινες εὐρίσκονται ἐν τῷ εὐκτηρίῳ μου,
καὶ ἐπᾶνελθε μετ' αὐτῶν ὅπως μείνης
παρὰ τῇ δουκίσσῃ τῆς Λορραίνης, ἥτις
ἔχει τὰ νεύρα της.

Σ

Η ΝΥΞ ΤΗΣ 25 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1572

Ὅτε ὁ Δελαμόλ καὶ ὁ Κοκονάς ἐτε-
λειώσαν τὸ λιτὸν δεῖπνόν των, διότι τὰ
πτηνὰ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Ὁραίου Ἀ-
στέρος μόνον ἐπὶ τοῦ ἐμβλήματος ὑπῆρ-
χον, ὁ Κοκονάς ἐταλιντεύθη μικρὸν ἐπὶ
τῆς ἑδρας, ἣν ἀνήγειρεν ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τῶν
ποδῶν της, ἐξέτεινε τοὺς πόδας, ἐστήριξε
τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ γευθεὶς
τελευταῖον ποτήριον οἴνου, εἶπε:

— Μήπως ἔχετε διαθέσιν νὰ κατακλι-
θῇτε ἀμέσως κύριε Δελαμόλ;

— Εἰς τὴν πίστιν μου, ἔχω μεγίστην
διάθεσιν, κύριε, διότι πιθκνὸν νὰ μὲ φωνά-
ξωσι τὴν νύκτα.

— Καὶ ἐμὲ ἐπίσης, εἶπεν ὁ Κοκονάς.
Ἀλλὰ νομίζω ὅτι, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει,
ἀντὶ νὰ κατακλιθῶμεν καὶ νὰ ἀναγκάσω-
μεν ἐκείνους οἱ ὅποιοι θὰ μᾶς ζητήσωσι
νὰ περιμένωσι, θὰ πράξωμεν καλλίτερον
νὰ ζητήσωμεν πκιγνιόχαρτα. Οὕτω θὰ
εἴμεθα πάντοτε ἑτοιμοί.

— Θὰ ἐδεχόμην προθύμως τὴν πρότα-
σίν σας· ἀλλὰ διὰ νὰ παίζω ἔχω πολὺ ὀ-
λίγα χρήματα, μόλις ἐκτὸν χρυσᾶ σκουῖδα,
ἐν τῷ μαρσίπῳ μου, τὰ ὅποια εἶναι καὶ
ὅλος ὁ θησαυρός μου. Ἀπόκειται δὲ εἰς
ἐμὲ νὰ κάμω τώρα τὴν τύχην μου μὲ αὐτά.

— Ἐκτὸν χρυσᾶ σκουῖδα! ἀνέκραξεν
ὁ Κοκονάς καὶ παραπονεῖσθε! Διάβολε!
ἀλλ' ἐγὼ ἔχω μόνον ἑξ.

— Ἀφετε αὐτά! ἐπᾶνέλαθεν ὁ Δελα-
μόλ. Σᾶς εἶδον ἐξάγοντα τοῦ θυλακίου
σας βαλάντιον, ὅπερ μοι ἐφάνη οὐ μόνον
ἀρκούντως παχύ, ἀλλὰ καὶ ὑπερτροφικὸν
ὀλίγων.

— Ἀ! εἶπεν ὁ Κοκονάς. Αὐτὸ θὰ χρη-
σιμεύσῃ διὰ νὰ πληρώσω παλαιὸν τι-
χρέος εἰς τινα ἀρχαῖον φίλον τοῦ πατρός
μου, ὅστις ὑποθέτω ὅτι εἶναι ὀλίγον τι
Οὐγονόττος ὡς ὑμεῖς. Εἶναι ἐδῶ μέσᾳ
ἐκτὸν χρυσᾶ ροδοφόρα¹, ἐξηκολούθησεν
ὁ Κοκονάς κτυπῶν ἐπὶ τοῦ θυλακίου του,
ἀλλ' ἀνῆκουσιν εἰς τὸν κῦρ Μερκχῶν. Ἡ
δὲ προσωπική μου περιουσία περιορίζεται
ὡς σᾶς εἶπον, εἰς ἑξ σκουῖδα.

— Τότε, πῶς θὰ παίζωμεν;

— Ἀλλ' ἀκριβῶς ἕνεκα τούτου θέλω
νὰ παίζω. Ἀλλως τε, μοὶ ἐπῆλθε καὶ τις ιδέα.

— Ποία;

— Δὲν ἤλθομεν ἀμφοτέρωι εἰς Παρι-
σίους δι' ἑνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν;

— Ναί.

— Δὲν ἔχομεν ἕκαστος ἡμῶν ἑνα ἰσχυ-
ρὸν προστάτην;

— Ναί.

— Ἐχετε πεποιθήσιν ἐπὶ τοῦ ὑμετέ-
ρου, ὡς ἐγὼ ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ μου;

— Ναί.

— Λοιπὸν, ἐσκέφην νὰ παίζωμεν πρῶ-
τον τὰ χρήματά μας, εἴτα τὴν πρώτην
εὐνοίαν, ἡ ὅποια θὰ μᾶς τύχῃ, εἴτε ἐκ
τῆς Αὐλῆς, εἴτε ἐκ τῆς ἐρωμένης μας.

— Αὐτὸ πράγματι εἶναι εὐφρέστατον,
εἶπεν ὁ Δελαμόλ μειδιῶν· ἀλλ' ὁμολογῶ
ὅτι δὲν εἶμαι τόσῳ καλὸς παίκτης, ὅπως
διακινδυνεύσω ἅπασαν τὴν ζωὴν μου εἰς
τὰ πκιγνιόχαρτα ἢ τοὺς κύβους, διότι ἡ
πρῶτη εὐνοία ἥτις θὰ τύχῃ τόσον εἰς ἐμὲ
καθὼς καὶ εἰς ὑμᾶς ἴσως ἀποφασίσῃ περὶ
ὀλοκλήρου τῆς ζωῆς μας.

— Ἀς ἀφῆσωμεν λοιπὸν τὴν πρώτην
εὐνοίαν τῆς Αὐλῆς, εἶπεν ὁ Κοκονάς, καὶ
ἄς παίζωμεν τὴν πρώτην εὐνοίαν τῆς ἐρω-
μένης μας.

— Ἐν καὶ μόνον ἄτοπον βλέπω εἰς
τούτου, εἶπεν ὁ Κοκονάς.

— Ποῖον;

— Δὲν ἔχω ἐρωμένην.

1. Ροδοφόρον, νόμισμα χρυσοῦν ἐφ' οὗ ἦτο
τετυπωμένον ῥόδον, ἔσον πρὸς μίαν γυνεάν περίπου.

— Οὐδ' ἐγώ. Ἀλλὰ σκέπτομαι νὰ εὕρω
ὅσον τάχιστα μίαν. Χάρις τῷ Θεῷ! δὲν
εἶναι κανεὶς καὶ τόσῳ ἄσχημος, ὥστε νὰ
τὸν ἀποφεύγουν αἱ γυναῖκες.

— Συμφωνῶ καὶ ἐγὼ ὅτι εἰς τοῦτο δὲν
θὰ ἀποτύχετε, κύριε Κοκονάς. Ἐπειδὴ
ὅμως καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω τὴν αὐτὴν πεποί-
θησιν εἰς τὸν ἐρωτικὸν ἀστέρα μου, πι-
στεύω ὅτι εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ σᾶς ἔκλε-
πτὸν παίζων τοιοῦτο πκιγνιδιον μεθ' ὑμῶν.
Ἀς παίζωμεν λοιπὸν τὰ ἑξ σκουῖδά σας,
καὶ ἂν δυστυχῶς τὰ χάσετε, εἰσθε εὐπα-
τρίδης καὶ ὁ λόγος σας εἰναι ἰσάξιος χρυσοῦ.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! ἀνέκραξεν ὁ Κο-
κονάς. Αὐτὴ εἶναι ὁμιλία. Ἐχετε δίκαιον,
κύριε. Ὁ λόγος ἐνὸς εὐπατρίδου ἀξίζει
χρυσίον, καὶ μάλιστα ὅταν ὁ εὐπατρίδης
οὗτος χάσῃ τὰ πιστὰ τῆς Αὐλῆς. Ὡς ἐκ
τούτου πιστεύσατέ με ὅτι δὲν διεκινδύνευα
πολὺ παίζων μεθ' ὑμῶν τὴν πρώτην πρὸς
ἐμὲ εὐνοίαν.

— Τὴν ὅποιαν σεῖς μὲν ἠδύνασθε νὰ
χάσετε, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἠδυνάμην νὰ κερ-
δίσω, διότι ἀνήκων εἰς τὸν βασιλέα τῆς
Ναβάρρας, οὐδὲν δύναμαι νὰ λάβω παρὰ
τοῦ δουκὸς τῆς Γκιζης.

— Ἀ! ἀλιτῆριε! ἐπιθύρυσεν ὁ ξενοδό-
χος, κχθρίζων τὸ παλαιὸν κράνος του.
Καλὰ σὲ ἐμυρίσθηκα!

Καὶ ἐσιώπησεν ὅπως ποιήσῃ τὸ σημεῖον
τοῦ σταυροῦ.

— Λοιπὸν, βεβαίως πλέον, εἶπεν ὁ Κο-
κονάς ἀναμιγνύνων τὰ πκιγνιόχαρτα, ἅτινα
εἶχε φέρει αὐτῷ ὁ ὑπηρέτης, εἰσθε...
— Τί;

— Διαμχρτυρόμενος.

— Ἐγώ;

— Ναί, ὑμεῖς.

— Καὶ τί! ὑποθέσατε ὅτι εἶμαι! εἶπεν
ὁ Δελαμόλ μειδιῶν. Ἐχετε τίποτε καθ'
ἡμῶν;

— Χάρις τῷ Θεῷ! ὄχι. Μοὶ εἶναι ἐν-
τελῶς ἀδιάφορον. Μισῶ ἐκ βάθους ψυχῆς
τὴν θρησκείαν τῶν Οὐγονόττων, ἀλλὰ δὲν
ἀποστρέφομαι τοὺς Οὐγονόττους. Ἐπειτα
εἶναι καὶ τοῦτο τοῦ συρμού.

— Ναί! εἶπε γελῶν ὁ Δελαμόλ. Καὶ
ἀπόδειξις ἡ κατὰ τοῦ ναυάρχου ἀπόπειρα!
Ἀλήθεια, θὰ παίζωμεν καὶ τὰς σφαίρας;

— Ὅ, τι θέλετε, εἶπεν ὁ Κοκονάς. Ἐγὼ
θέλω νὰ παίζω· ἀδιάφορον δέ τι.

— Ἀς παίζωμεν λοιπὸν, εἶπεν ὁ Δελα-
μόλ, λαμβάνων τὰ πκιγνιόχαρτά του καὶ
τξιθετῶν αὐτὰ ἐν τῇ χειρὶ του.

— Ναί, παίζατε, καὶ παίζατε μετ' ἐμ-
πιστοσύνης, διότι καὶ ἂν ἐκτὸν χρυσᾶ
σκουῖδα, καθὼς τὰ ἰδικά σου, χάσω, αὐ-
ριον τὸ πρῶτ' θὰ ἔχω νὰ τὰ πληρώσω.

— Ἡ τύχη λοιπὸν θὰ σᾶς ἔλθῃ ἐνῶ
κοιμᾶσθε;

— Ὅχι, ἐγὼ θὰ μεταβῶ εἰς ἐντάμωσιν
της!

— Ποῦ; Εἰπέτε μου, διὰ νὰ ἔλθω καὶ
ἐγὼ μαζὶ σας.

— Εἰς τὸ Λοῦβρον.

— Καὶ θὰ πορευθῇτε ταύτην τὴν νύκτα;

— Ναί, τὴν νύκτα ταύτην μοὶ παρέχει
ιδιαιτέραν ἀκρόασιν ὁ μέγας δούξ τῆς
Γκιζης.

Ἀφοῦ ὁ Κοκονάς εἶπεν ὅτι θὰ μεταβῇ ὅπως ζητήσῃ τὴν εἰς τὸ Λούβρον, ὁ Λαουριέρος, ἔπαισε καθαρὶζὼν τὸ κράνος του καὶ πορευθεὶς ἐτοποθετήθη ὑπισθεν τῆς ἑδρας τοῦ Δελαμόλ, ὥστε μόνος ὁ Κοκονάς ἠδύνατο νὰ τὸν βλέπῃ, ἐκεῖθεν δὲ ἐποίει αὐτῷ σημεῖα, εἰς ἃ ὁ Πεδεμόντιος ἀφωσιωμένος ὢν εἰς τὸ παιγνίδιον καὶ τὴν συνομιλίαν δὲν προσεῖχεν.

— Διάβολε! Τοῦτο εἶναι θαυμασίον! εἶπεν ὁ Δελαμόλ, καὶ εἶχετε δίκαιον ὅτε ἐλέγετε ὅτι ἐγεννήθημεν ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἀστέρα. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἔχω συνέντευξιν ἐν τῷ Λούβρῳ τὰ νύκτα. Οὐχὶ ὅμως μετὰ τοῦ δουκὸς τῆς Γκίζης, ἀλλὰ μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ναβαρρας.

— Ἐχετε σύνθημα, σεῖς;

— Ναί.

— Σημεῖόν τι συνεννοήσεως;

— Ὅχι.

— Ἀλλ' ἐγὼ ἔχω ἓν. Τὸ σύνθημα εἶναι...

Εἰς τοὺς λόγους τούτους τοῦ Πεδεμόντιου, ὁ Λαουριέρος ἐποίησε χειρονομίαν τόσῃ ἐκφραστικῇ, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἀδιάκριτος εὐπατριδὴς ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν, ὥστε ὁ Κοκονάς ἔμεινεν ἀπολιθωθεὶς μᾶλλον ἐκ τῆς χειρονομίας ἐκείνης, ἢ ἐκ τοῦ παιγνιδίου ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου ἔχασε τρία σκουῖδα. Ὁ Δελαμόλ, ἰδὼν τὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ συμπαίχτου τοῦ ζωγραφηθεῖσαν ἐκπληξιν, ἐσράφη, ἀλλ' οὐδὲν ἕτερον εἶδεν ἢ τὸν ξενοδόχον τὰς χεῖρας ἔχοντα ἐσταυρωμένας καὶ ἐπὶ κεφαλῆς τὸ κράνος, ὅπερ πρὸ μικροῦ τὸν εἶχεν ἰδεῖ καθαρὶζόντα.

— Ἀλλὰ, τί τρέχει; εἶπεν ὁ Δελαμόλ εἰς τὸν Κοκονά.

Ὁ Κοκονάς παρετήρει τὸν ξενοδόχον καὶ τὸν σύντροφόν του ἄφρονος, διότι οὐδὲν ἐνόησε ἐκ τῶν ἐκπνευσιμμένων χειρονομιῶν τοῦ κυρ Λαουριέρου.

Οὗτος εἶδεν ὅτι ὤφειλε νὰ σπεύσῃ εἰς βοήθειάν του, ὅθεν εἶπεν:

— Ἰδοὺ τί τρέχει. Ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ ἀγαπῶ πολὺ τὸ παιγνίδιον, ἐπλησίσα διὰ νὰ ἰδῶ πῶς ἐπαίξατε ὅταν ἐκερδήσατε· ὁ δὲ κύριος μὲ εἶδεν ἔχοντα αὐτὸ τὸ κράνος, καὶ ἐξεπλάγη διότι εἶδε μὲ τοιοῦτον πῖλον ἔνα πτωχὸν ἀστὸν.

— Ὁραῖον, τῷ ὄντι! ἀνέκραξεν ὁ Δελαμόλ γελῶν ἄχρι δακρύων.

— Ἀ! κύριε! ἐπανάλαβεν ὁ Λαουριέρος, μετὰ θαυμασίας προσποιητῆς ἀπλότητος, καὶ ποιήσας κίνημα τι τῶν ὤμων ἐμφαίνον τὴν συναίσθησιν τῆς ὑποτελοῦς θέσεώς του, ἡμεῖς δὲν εἴμεθα ἀνδρεῖοι καὶ δὲν ἔχομεν εὐγενὲς τὸ παράστημα. Οἱ ἀνδρεῖοι εὐπατρίδαι, καθὼς εἴθε σεῖς, πρέπει νὰ ἔχετε στίλβοντα τὰ ἐπὶ χρυσῇ κράνῃ σας καὶ τὰ λεπτὰ ξίφη σας. Ἡμεῖς ἀρκεῖ νὰ ἐκτελῶμεν ἀκριβῶς τὴν φρουράν μας...

— Ἀ! ἔ! εἶπεν ὁ Δελαμόλ, μιγνύων τὰ παιγνιόχαρτα. Φρουρεῖτε;

— Μάλιστα, κύριε κόμη. Εἶμαι λοχίας εἰς ἓνα λόχον τῆς πολιτοφυλακῆς.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἐνῶ ὁ Δελαμόλ ἤσχυλετο μοιράζων τὰ παιγνιόχαρτα, ἀπεσύρθη θεὶς τὸν δάκτυλον εἰς τὸ στόμα του,

ὅπως συστήσῃ σιωπὴν εἰς τὸν Κοκονά, μείναντα ἐννεόν.

Ἐνεκα ἰσως τῆς προφυλάξεως ταύτης ἀπώλεσε καὶ τὸ δεύτερον παιγνίδιον, ἐπίσης ὡς τὸ πρῶτον ταχέως.

— Καὶ λοιπόν, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, ἰδοὺ ἔχασατε ἀκριβῶς ἑξ σκουῖδα! θέλετε νὰ ἐξακολουθήσητε ἀπὸ τῆς μελλούσης τύχης σας;

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ὁ Κοκονάς, εὐχαρίστως.

— Ἀλλὰ, πρὶν ἢ ἀρχίσωμεν, σὰς ὑπενθυμίζω ὅτι ὡς, μοῦ εἶπετε, ἔχετε συνέντευξιν μετὰ τοῦ δουκὸς τῆς Γκίζης.

— Ὁ Κοκονάς ἐστράφη πρὸς τὸ μαγειρεῖον καὶ εἶδε τὸν Λαουριέρον ὅστις διὰ νευμάτων συνίστα αὐτῷ προσοχὴν.

— Ναί, εἶπεν· ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀκόμῃ ὥρα. Ἀλλως τε, ἂς ὁμιλήσωμεν ὀλίγον περὶ ὑμῶν, κύριε Δελαμόλ.

— Ὅτ' ἀκόμωμεν πιστεύω καλλίτερον νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τοῦ παιγνιδίου, φίλτατέ μοι κύριε Κοκονά, διότι ἡ ἀπατῶμαι ἡ πλησιάζω νὰ σὰς κερδίσω ἀκόμῃ ἄλλα ἑξ σκουῖδα.

— Διάβολε! Λέγετε τὴν ἀλήθειαν... Μοὶ τὸ ἔλεγον πάντοτε ὅτι οἱ Οὐγονόττοι ἔχουσι τύχην εἰς τὸ παιγνίδιον. Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ, ἂν δὲν μοῦ ἔρχεται ὁρεξὶς νὰ γείνω Οὐγονόττος!

Τὰ ὅμματα τοῦ Λαουριέρου ἐσπινθηροβόλησαν ὡς ἄνθρακες, ἀλλ' ὁ Κοκονάς ἀφωσιωμένος εἰς τὸ παιγνίδιον οὐδὲν εἶδε.

— Κάμετέ το, κόμη, κάμετέ το, εἶπεν Δελαμόλ. Καὶ τοι δὲ ὁ τρόπος καθ' ὃν σὰς ἐπῆλθεν ἡ κλίσσις εἶναι παραδόξος, θὰ γίνεταί προθύμως δεκτὸς παρ' ἐμοῦ.

Ὁ Κοκονάς ἔξεσε τὸ οὖς.

— Ἀν' ἤμην βέβαιος, εἶπεν, ὅτι ἡ τύχης σας προσέρχεται ἐκ τούτου, δὲν σὰς λέγω... διότι δὲν μὲ μέλει καὶ πολὺ διὰ τὴν λειτουργίαν, ἀφοῦ καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτὸς δὲν ἐνδιαφέρεται...

— Καὶ ἔπειτα... εἶναι τόσῃ ὥρα καὶ θρησκεία, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, τόσῃ ἀπλή, τόσῃ ἀγνή!

— Ἐπειτα... Εἶναι καὶ τοῦ συρμαῦ, εἶπεν ὁ Κοκονάς... ἔπειτα... φέρει εὐτυχίαν εἰς τὸ παιγνίδιον, διότι... ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ! ὅλοι οἱ ἄσσοι ἔρχονται εἰς ὑμᾶς. Καὶ ὅμως σὰς παρατηρῶ ἀφ' ἧς στιγμῆς ἔχομεν εἰς χεῖρας τὰ χαρτιά, παίζετε τίμια... δὲν κλέπτετε... Βέβαια ἡ θρησκεία σὰς βοηθεῖ.

— Μοὶ ὀφείλετε ἀκόμῃ ἑξ σκουῖδα, εἶπεν ἡσύχως ὁ Δελαμόλ.

— Ἀ! πῶς μὲ πείραζετε! εἶπεν ὁ Κοκονάς. Ἀν' τὴν νύκτα ταύτην δὲν μείνω εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν Γκίζης...

— Τί;

— Ναί! αὐριον ζητῶ παρ' ὑμῶν ἵνα μὲ παρουσιάσετε εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ναβαρρας. Μείνατε δὲ ἡσυχος, ἀφοῦ γείνω Οὐγονόττος, θὰ εἶμαι περισσότερον ἀπὸ τὸν Ἀθουθῆρον, ἀπὸ τὸν Καλθῖνον, ἀπὸ τὸν Μελαγχθῶνα καὶ ἀπὸ ὅλους τούς μεταρρυθμιστάς τῆς γῆς.

— Σιωπῇ! εἶπεν ὁ Δελαμόλ, διότι κινδυνεύετε νὰ τὰ χαλάσετε μετὰ τὸν ξενοδόχον μας.

— ὦ! ἀλήθεια! Εἶπεν ὁ Κοκονάς, στραφεὶς πρὸς τὸ μαγειρεῖον. Ἀλλ' ὅχι· δὲν μὰς ἀκούει. Εἶναι πολὺ ἀπησχολημένος τὴν στιγμὴν ταύτην.

— Καὶ τί κάμνει; εἶπεν ὁ Δελαμόλ, ὅστις ἐκ τῆς θέσεώς του δὲν ἠδύνατο νὰ ἰδῇ!

— Συνομιλεῖ μὲ... ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ! εἶναι αὐτός!

— Ποῖος;

— Αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ νυκτερινοῦ ὄρνέου μετὰ τοῦ ὁποίου συνωμίλει ὅταν ἐφθάσῃμεν. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν κίτρινον ὑπενδύτην καὶ μὲ τὸν μαυδύαν χρώματος ὑποκιτρίνου. Διάβολε! πόσον ζωηρῶς ὁμιλεῖ! Ἐ! κύρ Λαουριέρε, τί κάμνετε αὐτοῦ; μήπως κατὰ τύχην ὁμιλήτε πολιτικά;

Ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ὁ κύρ Λαουριέρος ἀπήντησε διὰ τόσῃ ἐκφραστικῆς χειρονομίας καὶ τόσῃ ἐπιτακτικῆς, ὥστε μεθ' ὅλον τὸν πρὸς τὸν ἐξωγραφισμένον ναυστόχαρτον ἔρωτά του ὁ Κοκονάς ἠγέρθη καὶ ἔδραμε παρ' αὐτῷ.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Δελαμόλ.

— Θέλετε οἶνον, εὐπατρίδα μου; εἶπεν ὁ Λαουριέρος ἀρπάσας μετὰ ζωηρότητος τὸν βραχίονα τοῦ Κοκονά, ἀμέσως σὰς φέρουν. Γρηγόριε, φέρε οἶνον εἰς τοὺς κυρίους!

Εἶτα, κύψας εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ:

— Σιωπῇ! ἐψιθύρισε· σιωπῇ! ἂν ἀγαπάτε τὴν ζωὴν σας, καὶ πέμψατε τὸν σύντροφόν σας νὰ κοιμηθῇ.

[Ἐπὶ ταῖς συνέχαις].

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΟΥ ΣΑΝΤΙΝΟΥ

ἀήγημα.

— Ζητῶ τὸν λόγον!

— Ἡ γέφυρα πρέπει νὰ γίνῃ ἀπό...

— Νὰ κάμωμεν τὴν δαπάνην, ἀλλὰ τοὐλάχιστον...

— Τὸν λόγον! Ζητῶ τὸν λόγον, κύριε πρόεδρε!

Ὁ κύριος πρόεδρος τῆς θορυβώδους συνεδρίας ἦτον ὁ δήμαρχος τοῦ Σαντίνου, ἀνὴρ εἰρηνικοῦ χαρακτῆρος, ὅστις τὴν ἐσπέραν ἐκείνην δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ τριέξῃ τοὺς ὀδόντας καὶ νὰ μὴ δώσῃ ἐπὶ τῆς πρὸ αὐτοῦ τραπέζης, ἐλλείψει κωδωνίσκου, δύο γρονθοκοπήματα, ὅπως φέρῃ τὴν τάξιν μετὰ τῶν κυρίων δημοτικῶν συμβούλων.

— Ἀλλὰ τί θόρυβον κάμνετε! ἀνεφώνησε, γενόμενος καταπόρφυρος, γίνεται νὰ μὴ ἡμπορήτε νὰ ὁμιλήτε ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον; Ὅριστε, κύρ Ἀντώνη, ὁμιλήσατε. Ὅμιλεῖ ὁ κύρ Ἀντώνης· εἶναι συντηρητικὸς.

— Λέγω ὅτι ἡ γέφυρα πρέπει νὰ γίνῃ ἀπὸ ξύλον...

— Μάλιστα, διὰ νὰ τὴν παρκσύρῃ ἡ πρώτη καταιβασιά...

— Μὴ διακόπτετε!

— Ἀφήσατέ με ὅμως νὰ ὁμιλήσω! Τὰ οἰκονομικὰ τοῦ Δήμου δὲν ἐπιτρέπουσιν ἐπὶ τοῦ παρόντος μεγάλητέραν δαπάνην